

Arrest

nr. 149 161 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 mei 2015, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) D.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent 25 jaar geleden geboren in Teheran, Iran, maar uw ouders zijn afkomstig van het dorp Azizabad, district Shindand, provincie Herat. U bent daar zelf nooit geweest. Uw moeder verliet Afghanistan na de moord op uw vader 25 jaar geleden. Hij werd er door de 'mujaheddin' van verdacht hen verraden te hebben. Daarom hebben ze hem gedood.

Uw moeder is op aanraden van uw oom - die op dat moment zo'n vijf jaar in Iran woonde - bij hem in Teheran ingetrokken samen met uw twee zussen. U moest toen nog geboren worden. Uw moeder en uw zussen wonen nog steeds in Teheran, in de wijk Fallah. Zij komen aan de kost als naaisters.

In Iran werkte u als houtbewerker. U werkte alleen, maar af en toe ook met uw neef, G.(...)H.(...). In het jaar 1390 (2011) verkreeg u voor de eerste keer een tijdelijke verblijfsvergunning. Deze was een jaar geldig. In de vijfde maand van 1390 (2011) kregen u en uw neef een opdracht in het huis van de heer R.(...). Het werk duurde twee weken, maar na afloop van het werk weigerde hij jullie uit te betalen. Hij beweerde dat jullie zijn deuren en ramen hadden beschadigd. Er ontstond een discussie en toen R.(...)de politie wou bellen, gaf uw neef een tik tegen zijn handen. Er ontstond een schermutseling waarbij uw neef R.(...) tweemaal stak met een mes.

Jullie vluchtten daarop naar het huis van een vriend. Diezelfde dag hoorde u van uw moeder dat R.(...) een klacht had ingediend tegen jullie. Jullie besloten het land te verlaten. Drie dagen later hadden jullie opnieuw contact en jullie regelden een ontmoeting waarbij uw moeder en uw oom jullie geld gaven voor de smokkelaar. Twee dagen later verlieten jullie Iran.

Onderweg raakte u in Turkije gescheiden van uw neef. U noch uw familie heeft sindsdien iets van hem gehoord.

Op 17 oktober 2011 kwam u aan in België en een dag later vroeg u een eerste keer asiel aan. Het CGVS oordeelde dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas en weigerde u op 29 maart 2013 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging hiertegen in beroep, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 9 oktober 2013 de beslissing van het CGVS.

Op 1 april 2014 diende u een nieuwe asielaanvraag in, maar op 16 april 2014 besliste het CGVS tot een weigering van inoverwegingname wegens het ontbreken van nieuwe elementen.

Op 27 mei 2014 diende u een derde asielaanvraag in gebaseerd op de hierboven vermeldde nieuwe elementen. Deze nieuwe asielaanvraag werd op 23 juni 2014 in overweging genomen.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: 26 foto's, de verblijfsdocumenten van u, uw zussen en uw moeder uit Iran, de paspoorten van uw zussen en uw moeder, een usb met foto's van uw deelname aan een protestactie in een kerk in België en een foto uit Iran van een bord met een beledigende en discriminerende uitspraak aan het adres van Afghanen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Er dient vooreerst te worden aangestipt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd geweigerd omdat werd vastgesteld dat er aan uw initieel vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht. U verklaarde immers bij aankomst in België dat u afkomstig was uit de stad Herat, provincie Herat en daar problemen kende vanwege een afgewezen huwelijksaanzoek voor uw zus, ingediend door een zekere 'mullah' Mohammad Jan. De daarop volgende verwikkelingen dwongen u het land te verlaten.

Het CGVS kon niet anders dan vaststellen dat uw relaas bedrieglijk was en dat de algemene situatie in Herat-stad als veilig kon worden beschouwd. Ook de RvV bevestigde deze conclusies.

Heden geeft u aan dat u toen inderdaad één en ander niet waarheidsgetrouw heeft weergegeven, dat u niet in Herat (Afghanistan) bent geboren maar wel in Iran en dat u om heel andere redenen uit Iran bent vertrokken.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat - niettegenstaande u geboren en getogen bent in Iran - het CGVS zich ertoe kan beperken uw vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan - het land waarvan u de nationaliteit heeft - te beoordelen.

Aangezien de feiten waardoor uw moeder zich verplicht zag Afghanistan te verlaten, dateren van voor uw geboorte, de situatie en politieke context sindsdien drastisch zijn veranderd en u noch uw familie nog is teruggekeerd naar het district Shindand in Herat lijkt het onwaarschijnlijk dat u omwille van de problemen van uw vader alsnog vervolgd zou worden in Afghanistan of daarbuiten (CGVS vragen 34-35, 181-186). Dat u herkend zou worden als 'de zoon van' is in dit opzicht weinig geloofwaardig. Uw vader stierf voor uw geboorte, en er is geen enkele reden om aan te nemen dat u dit - bijna 25 jaar later - nog zuur zou opbreken. Uw verklaringen zijn op dit punt louter hypothetisch en u brengt geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat u of uw familie nog steeds gezocht worden in Afghanistan, in het district Shindand of elders. In deze context is het dan ook totaal onduidelijk wat u bij terugkeer naar Afghanistan, zoveel jaren later, zelf persoonlijk te vrezen zou moeten hebben.

Bovendien is de informatie die u over de dood van uw vader hebt - vanzelfsprekend - erg beperkt. Hierdoor is het voor het CGVS onmogelijk de waarachtigheid ervan correct te beoordelen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen omdat zij niets vertellen over een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan. Het verblijf van u, uw moeder en uw zussen in Iran zijn vervolgens ook elementen die hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, maakt u het niet aannemelijk dat u (of uw ouders) afkomstig bent uit het district Shindand, provincie Herat (CGVS vragen 32-33). Naar aanleiding van uw eerste én tweede asielaanvraag stelde u immers dat u uw hele leven in de stad Herat hebt gewoond en er ook een aantal jaren werkte (CGVS 14/03/13 pg's 3, 5-6). Dat u bij uw derde asielaanvraag uw herkomst plots verandert naar het naburige district Shindand lijkt derhalve voort te komen uit puur opportunisme: bij uw vorige asielaanvraag werd immers besloten dat u de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend omdat u afkomstig was uit Herat-stad. Er valt verder geen enkele logische verklaring te bedenken voor het feit dat uw familie de ene keer afkomstig is uit Herat-stad en de volgende keer uit het (iets verder gelegen) district Shindand. Bovendien slaagde u er bij uw vorige gehoor wel degelijk in het CGVS te overtuigen van de waarachtigheid van uw herkomst. U kon doorheen het gehoor op 14 maart 2013 op verschillende vragen met betrekking tot Herat-stad en

haar geografie antwoord geven. U kende verschillende locaties in de stad en ook enkele belangrijke personen (CGVS 14/03/2013 pg's 5-6, 10-11, 15, 18). Wanneer u heden echter gevraagd wordt naar uw kennis over het district Shindand kunt u niet meer vertellen dan dat het leven er moeilijk was, dat er niet veel Sjiiten wonen en dat Herat een grote stad is (CGVS vragen 161-163). Verder verklaart u dat u nooit in Afghanistan bent geweest en dat u er ook niemand kent, wat compleet tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen (CGVS vragen 150-151). Dat u over uw asielrelaas gelogen zou hebben, valt enigszins te verklaren doordat de smokkelaars u angst hebben ingeboezemd voor een eventuele weigering, maar dat u daardoor ook uw herkomst zou hebben gewijzigd van het district Shindand naar de stad Herat valt hierdoor absoluut niet te verklaren. Deze wijziging in herkomst lijkt eerder te zijn ingegeven vanuit de behoefte uw contacten in én uw kennis over Herat-stad te verdoezelen. Voorts wijst uw aangetoonde kennis van de stad op een zekere affiniteit met de stad. Hierdoor is het voor het CGVS redelijk te besluiten dat u op zijn minst af en toe in Herat bent geweest en dat u er dus ook over kennissen en een netwerk beschikt. De stad bevindt zich immers nabij de grens met Iran en wordt bovendien druk bezocht door oa. Afghanen vanuit Iran, en omgekeerd. Voor een jongeman als u die ook in Iran steeds in zijn levensonderhoud kon voorzien, is de stad Herat een redelijk vestigingsalternatief (CGVS vraag 59). Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan - Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan.

Ook al lijkt het geweld te zijn toegenomen in deze provincie en kunnen bepaalde districten als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en geoordeeld werd dat er geen voor burgers in het district Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Bij arrest nr. 111 551 van 9 oktober 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en derde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.*

Er dient vooreerst te worden aangestipt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd geweigerd omdat werd vastgesteld dat er aan uw initieel vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht. U verklaarde immers bij aankomst in België dat u afkomstig was uit de stad Herat, provincie Herat en daar problemen kende vanwege een afgewezen huwelijksaanzoek voor uw zus, ingediend door een zekere ‘mullah’ Mohammad Jan. De daarop volgende verwikkelingen dwongen u het land te verlaten.

Het CGVS kon niet anders dan vaststellen dat uw relaas bedrieglijk was en dat de algemene situatie in Herat-stad als veilig kon worden beschouwd. Ook de RVV bevestigde deze conclusies.

Heden geeft u aan dat u toen inderdaad één en ander niet waarheidsgetrouw heeft weergegeven, dat u niet in Herat (Afghanistan) bent geboren maar wel in Iran en dat u om heel andere redenen uit Iran bent vertrokken.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat - niettegenstaande u geboren en getogen bent in Iran - het CGVS zich ertoe kan beperken uw vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan - het land waarvan u de nationaliteit heeft - te beoordelen.

Aangezien de feiten waardoor uw moeder zich verplicht zag Afghanistan te verlaten, dateren van voor uw geboorte, de situatie en politieke context sindsdien drastisch zijn veranderd en u noch uw familie nog is teruggekeerd naar het district Shindand in Herat lijkt het onwaarschijnlijk dat u omwille van de problemen van uw vader alsnog vervolgd zou worden in Afghanistan of daarbuiten (CGVS vragen 34-35, 181-186). Dat u herkend zou worden als 'de zoon van' is in dit opzicht weinig geloofwaardig. Uw vader stierf voor uw geboorte, en er is geen enkele reden om aan te nemen dat u dit - bijna 25 jaar later - nog zuur zou opbreken. Uw verklaringen zijn op dit punt louter hypothetisch en u brengt geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat u of uw familie nog steeds gezocht worden in Afghanistan, in het district Shindand of elders. In deze context is het dan ook totaal onduidelijk wat u bij terugkeer naar Afghanistan, zovele jaren later, zelf persoonlijk te vrezen zou moeten hebben.

Bovendien is de informatie die u over de dood van uw vader hebt - vanzelfsprekend - erg beperkt. Hierdoor is het voor het CGVS onmogelijk de waarachtigheid ervan correct te beoordelen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen omdat zij niets vertellen over een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan. Het verblijf van u, uw moeder en uw zussen in Iran zijn vervolgens ook elementen die hier niet ter discussie staan.”

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker. Verzoeker geeft aan dat hij in de buik zat van zijn moeder toen zij naar Iran vluchtte, dat hij in Iran meermaals werd gediscrimineerd, dat hij in Iran niet naar school kon gaan, dat hij zeer jong was toen hij via het land naar België kwam, dat hij analfabeet is en getraumatiseerd door wat hij heeft meegemaakt in Iran en onderweg.

Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering zoals hoger vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze voormelde elementen het thans voorgehouden asielrelaas kunnen aannemelijk maken. In het kader van onderhavige asielaanvraag gaf verzoeker toe dat dat hij eerder één en ander niet waarheidsgetrouw heeft weergegeven, dat hij niet in Herat (Afghanistan) is geboren maar wel in Iran en dat hij omwille van problemen in Iran uit Iran is vertrokken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter terecht stellen dat verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan - het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft - dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt deze vrees echter niet aannemelijk. Evenmin kan er sprake zijn van een actuele vrees. Waar hij stelt analfabeet en getraumatiseerd te zijn door wat hij heeft meegemaakt in Iran en onderweg, toont hij niet aan dat hij hierdoor niet bij machte zou zijn om van bij aanvang van een asielprocedure de waarheid te vertellen. Verzoeker legt ter terechtzitting op 22 mei 2015 een verslag van een psycholoog neer waaruit blijkt dat de diagnose van een posttraumatische stressstoornis werd gesteld. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan PTSS lijdt, kan uit het neergelegde attest niet worden afgeleid dat zijn verklaringen hierdoor gebrekkig zijn. Uit het verslag blijkt immers niet dat verzoekers cognitief geheugen zodanig is aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bijgevolg zijn de thans aangehaalde psychische problemen geen verschoningsgrond voor het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen een totaal ander verhaal heeft verteld. Verder dient te worden vastgesteld dat het neergelegde verslag enkel verzoekers klachten vaststelt, maar niet aantoon op welke specifieke medische onderzoeken de diagnose van PTSS gebaseerd is. Uit het verslag blijkt enkel dat de diagnose werd gesteld op basis van een uitgebreide intake. Hoewel het neergelegde verslag melding maakt van een wekelijkse ambulante behandeling wordt niet gesproken over een behandeling bij een psychiater noch over een medicamenteuze opvolging. Evenzeer moet worden opgemerkt dat dit verslag geen zuiver medisch attest betreft, gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werd opgesteld. Het neergelegde verslag is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan het voorgaande.

Aangezien verzoeker expliciet heeft aangegeven dat de problemen die hij eerder aangaf niet op de waarheid berusten, blijven er nog slechts de feiten over waarvoor zijn moeder zich verplicht zag

Afghanistan te verlaten. Deze feiten dateren van voor verzoekers geboorte en naar eigen zeggen is verzoeker noch zijn familie teruggekeerd naar het district Shindand in Herat. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker omwille van de problemen van zijn vader alsnog vervolgd zou worden in Afghanistan of daarbuiten (stuk 5, gehoorverslag, vragen 34-35, 38, 181-186). Dat verzoeker herkend zou worden als “de zoon vān” is in dit opzicht niet geloofwaardig te meer verzoekers vader voor zijn geboorte stierf.

De argumenten dat Afghanistan een tribaal land is en dat iedere terugkeerder meteen wordt herkend door de lokale bevolking en dat hij bij terugkeer door de mujahedin het risico zal lopen te worden vervolgd zijn slechts beweringen en veronderstellingen zonder enige grond. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Waar verzoeker zich louter de vraag stelt hoe hij elementen kan aanbrengen over de vrees van vervolging wanneer hij nooit teruggekeerd is naar Afghanistan en geen contact heeft met iemand uit Afghanistan, toont hij niet dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn deelname aan een actie van Afghanen in een kerk in Brussel, toont hij niet aan dat hij omwille hiervan in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via nieuwskanalen, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij volledig vervreemd is van de Afgaanse samenleving omdat hij geboren en getogen is in Iran, nooit is teruggekeerd naar Afghanistan, noch familie noch eigendom heeft in Afghanistan en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer hij wordt teruggestuurd naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR ook in haar richtlijn van 2013, aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in

verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, augustus 2013).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, maakt u het niet aannemelijk dat u (of uw ouders) afkomstig bent uit het district Shindand, provincie Herat (CGVS vragen 32-33). Naar aanleiding van uw eerste én tweede asielaanvraag stelde u immers dat u uw hele leven in de stad Herat hebt gewoond en er ook een aantal jaren werkte (CGVS 14/03/13 pg's 3, 5-6). Dat u bij uw derde asielaanvraag uw herkomst plots verandert naar het naburige district Shindand lijkt derhalve voort te komen uit puur opportunisme: bij uw vorige asielaanvraag werd immers besloten dat u de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend omdat u afkomstig was uit Herat-stad. Er valt verder geen enkele logische verklaring te bedenken voor het feit dat uw familie de ene keer afkomstig is uit Herat-stad en de volgende keer uit het (iets verder gelegen) district Shindand. Bovendien slaagde u er bij uw vorige gehoor wel degelijk in het CGVS te overtuigen van de waarachtigheid van uw herkomst. U kon doorheen het gehoor op 14 maart 2013 op verschillende vragen met betrekking tot Herat-stad en haar geografie antwoord geven. U kende verschillende locaties in de stad en ook enkele belangrijke personen (CGVS 14/03/2013 pg's 5-6, 10-11, 15, 18). Wanneer u heden echter gevraagd wordt naar uw kennis over het district Shindand kunt u niet meer vertellen dan dat het leven er moeilijk was, dat er niet veel Sjiïeten wonen en dat Herat een grote stad is (CGVS vragen 161-163). Verder verklaart u dat u nooit in Afghanistan bent geweest en dat u er ook niemand kent, wat compleet tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen (CGVS vragen 150-151). Dat u over uw asielrelaas gelogen zou hebben, valt enigszins te verklaren doordat de smokkelaars u angst hebben ingeboezemd voor een eventuele weigering, maar dat u daardoor ook uw herkomst zou hebben gewijzigd van het district Shindand naar de stad Herat valt hierdoor absoluut niet te verklaren. Deze wijziging in herkomst lijkt eerder te zijn ingegeven vanuit de behoefte uw contacten in én uw kennis over Herat-stad te verdoezelen. Voorts wijst uw aangetoonde kennis van de stad op een zekere affiniteit met de stad. Hierdoor is het voor het CGVS redelijk te besluiten dat u op zijn minst af en toe in Herat bent geweest en dat u er dus ook over kennissen en een netwerk beschikt. De stad bevindt zich immers nabij de grens met Iran en wordt bovendien druk bezocht door oa. Afghanen vanuit Iran, en omgekeerd. Voor een jongeman als u die ook in Iran steeds in zijn levensonderhoud kon voorzien, is de stad Herat een redelijk vestigingsalternatief (CGVS vraag 59). Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.”.

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij de kennisvragen over Herat stad kon beantwoorden en niet deze over het district Shindand het bewijs is dat hij de waarheid vertelt omdat hij nooit in Shindand is geweest en de smokkelaar hem aanraade zijn herkomst te veranderen naar Herat stad omdat deze veel informatie had over Herat stad, kan hij niet overtuigen. Dit zijn immers slechts *post factum* verklaringen. Overigens kon verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het en Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vertellen op hoeveel tijd men van de ene wijk naar de andere gaat in de stad Herat, hetgeen bezwaarlijk kan beschouwd worden als informatie die de smokkelaar verzoeker zou hebben gegeven (gehoorverslag van 14 maart 2013, p. 18). De medewerkingsplicht vereist overigens dat verzoeker zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag niet de waarheid vertelde over zijn afkomst en verblijf in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. Aangezien verzoeker bovendien een volwassen jongeman is die steeds gewerkt heeft als houtbewerker en in zijn levensonderhoud kon voorzien (gehoorverslag van 29 september 2014, p. 8; gehoorverslag van 14 maart 2013, p. 6) zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Herat in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen, ongeacht de algemene informatie die verzoeker aanbrengt omtrent de levensomstandigheden aldaar en de loutere stelling dat hij gemarginaliseerd zal worden door zijn Afghaanse landgenoten.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan de aanvullende nota van de verwerende partij dat er voor burgers uit Herat in de gelijknamige provincie actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Herat in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. De provincie Herat is één van de grootste provincies van Afghanistan en is in economische termen één van de belangrijkste. De provincie geldt als één van de veiligste van Afghanistan en kende een sterke economische en socio-culturele ontwikkeling. Het aantal doelgerichte moorden is weliswaar sterk toegenomen in de stad, maar het geweld lijkt in de eerste plaats ANSF en hooggeplaatste overheidsmedewerkers te viseren. Verder vangt Herat *Internally Displaced Person* op. Tevens kwam uit de provincie regelmatig het nieuws van groepen strijders die in het vredesproces stapten. Herat is bereikbaar via de luchthaven. Vanuit Kabul vertrekken dagelijks binnenlandse vluchten naar Herat.

Verzoeker brengt geen informatie aan die de voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyses kan ondergraven.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM ten slotte dient te worden gewezen op het feit dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar rechtspraak van de Raad moet worden benadrukt dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Verzoeker wijst ter terechtzitting op 22 mei 2015 op de opmars van IS in Afghanistan, waarna de verwerende partij het document "COI Focus – *Afghanistan, Islamitische Staat in Afghanistan*" van 21 mei 2015 neerlegt. Aangezien de verzoekende partij ter terechtzitting de eerste maal kennis nam van het desbetreffende stuk werd de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 4 juni 2015 teneinde de verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen om kennis te nemen van het standpunt van de verwerende partij ter zake. Ter terechtzitting op 4 juni 2015 legt de verzoekende partij een nota neer met hierin een aantal uittreksels van artikelen op internet en persberichten.

Uit het voormelde COI Focus – rapport blijkt dat er sinds de zomer van 2014, regelmatig berichten opduiken van waarnemingen van IS over heel Afghanistan, maar deze berichten moeten volgens analisten met de nodige omzichtigheid worden benaderd. Dikwijls kunnen ze niet worden geverifieerd en blijken ze ongegrond te zijn. Vaak gaat het over figuren die hetzij binnen de overheid of binnen de opstand om lokale redenen profiteren van de weerslag die het gebruik van de merknaam IS heeft op media-aandacht. Daarnaast gaat het vaak ook over waarnemingen van buitenlandse strijders die hun toevlucht zoeken in Afghanistan, waarbij snel de link wordt gelegd met IS, maar die geen enkele band hebben met IS. De enige door IS in Syrië en Irak bevestigde manifestatie van IS in Afghanistan was de oprichting van de groepering "IS in Khorasan" waarvan beide leiders kort na de oprichting om het leven kwamen. Er is geen enkele aanwijzing dat IS strijders of commandanten stuurt vanuit Syrië of Irak. Van de commandanten die zich trouw aan IS hebben verklaard, gaat het in alle gevallen om misnoegde of buitengesmeten lokale taliban commandanten. Evenmin is er een geloofwaardige aanwijzing dat IS in Khorasan sinds de dood van haar leiders betrokken is geweest bij gewelddaden in Afghanistan, op één incident in Logar na. De operationele capaciteiten van IS in Afghanistan staan dan ook sterk in vraag. Ook heeft de taliban reeds aangegeven dat zij geen concurrentie dulden op het slagveld en in die zin al hebben opgetreden tegen groeperingen die zich trouw aan IS hebben verklaard.

De Raad stelt vast dat enkele berichten die verzoeker bijbrengt voormelde informatie bijtreden. De overige artikelen, die hoofdzakelijk over incidenten tussen de taliban en IS berichten, tonen geenszins aan dat er voor burgers uit Herat in de gelijknamige provincie actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Herat in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de aan de Raad voorgelegde informatie blijkt niet dat verzoeker in Herat een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschriften de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF